

forventes at træde i kraft, indgå som et blandt mange risikoforhold ved fastlæggelsen af solvenskravet.

Det er udvalgets opfattelse, at overholdelsen af de krav, der følger af lov om finansiel virksomhed, herunder solvenskravet, vil give en væsentlig sikkerhed for, at pengeinstitutter og realkreditinstitutter vil kunne opfylde eventuelle erstatningskrav.

Udvalgets flertal (23 medlemmer) anbefaler på den baggrund at pengeinstitutter og realkreditinstitutter bør kunne undtages fra krav om forsikringsdækning og garantistillelse. Flertallet finder det heller ikke umiddelbart nødvendigt at anbefale, at der for pengeinstitutter og realkreditinstitutter stilles krav om afløbsdækning.

Et mindretal (1 medlem) påpeger, at manglende forsikringskrav til pengeinstitutter og realkreditinstitutter vil bevirke en konkurrenceforvridning i forhold til andre anmeldere. Mindretallet anbefaler derfor, at der stilles de samme forsikringskrav for alle anmeldere.

Justitsministeriet kan tilslutte sig udvalgets overvejelser i relation til kriterierne for autorisation som anmelder og i relation til sikkerhedsstillelsens størrelse og tidsmæssige udstrækning. Justitsministeriet kan endvidere tilslutte sig udvalgsflertallets synspunkter i relation til ansvarsgrundlaget for autoriserede anmeldere, karakteren af de krav, der skal være dækket af sikkerhedsstillelsen og sikkerhedsstillelsens art.

Lovforslaget er udformet i overensstemmelse hermed, jf. lovforslagets § 1, nr. 80 (forslag til tinglysningslovens § 49 c-49 e), og bemærkningerne hertil.

Justitsministeriet er således enig i, at visse erhvervsgrupper med godkendelse efter anden relevant lovgivning skal kunne meddeles autorisation uden på ny at skulle dokumentere, at de opfylder kriterierne efter denne lovgivning. Der er under høringen blevet peget på, at statsautoriserede og registrerede revisorer med beskikkelse i henhold til lov om statsautoriserede og registrerede revisorer også burde kunne beskikkes efter denne særlige ordning. Justitsministeriet er enig heri, og statsautoriserede og registrerede revisorer foreslås således medtaget i opregningen i tinglysningslovens § 49 d, stk. 2, jf. lovforslagets § 1, nr. 80.

De pågældende vil over for Tinglysningsretten skulle dokumentere godkendelsen, beskikkelsen mv. og gøre det antageligt, at virksomheden som anmelder vil kunne udøves forsvarligt, samt stille betryggende sikkerhed.

Personer og virksomheder, der udøver tilsvarende virksomhed her i landet i medfør af EU-reglerne om fri bevægelighed, vil på samme måde kunne autoriseres, hvis de over for Tinglysningsretten dokumenterer, at de har de fornødne godkendelser, beskikkelser

mv. fra deres hjemland, og de gør det antageligt, at virksomheden som anmelder vil kunne udøves forsvarligt, samt stiller betryggende sikkerhed.

Justitsministeriet er endvidere enig i, at det også skal være muligt for andre personer og virksomheder, herunder andre udenlandske personer og virksomheder, at få autorisation som anmelder. Som følge af, at sådanne personer og virksomheder ikke er omfattet af godkendelsesordninger mv. efter anden lovgivning, vil Tinglysningsretten dog skulle påse, at alle kriterierne for autorisation er opfyldt.

For så vidt angår ansvarsgrundlaget for autoriserede anmeldere, bør der efter Justitsministeriets opfattelse være parallelitet mellem tinglysningsopgaverne og det erstatningsansvar, der kan være forbundet hermed. Anmelderen må således anses for at være den nærmeste til at bære det økonomiske ansvar for tab, der kan opstå som følge af anmelderens opgavevaretagelse. Hvis staten ikke i alle disse tilfælde skulle kunne rette et regreskrav mod anmelderen, kunne det medføre, at staten måtte dække tab, som staten ikke på nogen måde kunne forebygge gennem en hensigtsmæssig tilrettelæggelse af tinglysningsprøvelsen mv. Justitsministeriet er således enig med udvalgsflertallet i, at erstatning for tab, som staten har måttet betale i medfør af tinglysningslovens § 31, bør kunne kræves dækket af anmelderen, hvis det dokument, der giver anledning til tabet, er anmeldt som led i dennes virksomhed som anmelder. Justitsministeriet kan i øvrigt tilslutte sig udvalgets forslag om, at det i tinglysningsloven præciseres, at anmelderen er erstatningsansvarlig efter dansk rets almindelige regler over for den, der lider tab som følge af anmelderens virksomhed som anmelder.

Justitsministeriet er endvidere enig med udvalget i, at der bør stilles krav om, at autoriserede anmeldere stiller betryggende sikkerhed for pengekrav, som kan opstå som følge af virksomheden som anmelder, og i udvalgets anbefalinger vedrørende sikkerhedsstillelsens størrelse og tidsmæssige udstrækning. Det er således af afgørende betydning, at muligheden for at få dækket et tab ikke forringes som følge af, at en autoriseret anmelder har varetaget en del af den tinglysningsmæssige sagsbehandling i stedet for Tinglysningsretten.

Justitsministeriet kan tilslutte sig udvalgsflertallets forslag om, at sikkerhedsstillelsen både skal omfatte erstatningskrav, som kan gøres gældende direkte mod anmelderen på grundlag af dansk rets almindelige erstatningsregler, og regreskrav, som staten kan gøre gældende på objektivi grundlag.